

Osváth Viktória: Lilith

A történet valós eseményeken alapszik. A regény hiteles dokumentumok és történettudományi munkák alapján készült, megjelennek benne valós személyek, történelmi eseményekre való utalások, de nagy arányban az írói képzelet, a fikció eredménye. Elhatárolódom minden olyan nézettől, amelyek megjelennek a regényben.

1.

1979. február 8. Brazília, Bertioga

Csak bámulom a fehérre meszelt ajtót. Várok. Várom, hogy mikor lép be rajta, s mikor szorítja meg újra bátorítóan a kezemet. Most még nagyobb szükségem lenne rá, mint valaha. El akarom neki mondani, hogy mennyire fáj, mennyire kínoznak a bennem kavargó érzések. Tudom, hogy ő tudna rá gyógyírt, ő tudná, mit kellene tennem. De ő nincs itt. Nem lép be azon az ajtón. Nem szorít magához. Nem bátorít, nem segít. Magamra hagyott. Elment. Örökre. Lehunyom a szememet, mert a gondolataim szebbek, mint a valóság, s közben az arcomon legördülő könnycseppektől megváltást várok. Egyre csak ömlenek, de a fájdalom nem enyhül. Haragszom arra az ajtóra, amin többé nem jön be, haragszom a küszöbre, amit többé nem lép át, de legfőképpen magamra. Fejemben cikáznak a pillanatok, amikor nem voltam vele, amikor nem mondtam neki, hogy mit is érzek iránta, hogy mit jelent a számomra. Elvesztegetett percek, órák, napok és hónapok! Bárcsak mindet bepótolhatnám! Bárcsak elkészönhetnék tőle! Elmondanám neki, hogy mennyire szeretem, s hogy milyen űrt hagyott maga után. S akkor egyszerűen megoldást keresek. Érzem, ahogy az elmém elhomályosodik, nem látok, nem gondolkodom tisztán. Képtelen vagyok.

Szétnézek a tegnap még közös szobánkban, keresek valamit. Valami, ami elég értékes ahhoz, hogy azért cserében legalább egy pillanatra visszakapjam őt. Tekintetem a falon csüngő festményre téved. A kép, amelyet díszesen faragott keret fog közre, egy város részletét ábrázolja. A vásznon egyetlen alak sem tűnik fel, csendes és kietlen, pont, mint az én lelkem. Nekem soha nem tetszett, mert színtelen és fagyos, de ő nagyon szerette. Azt mesélte róla, hogy ha másért nem is, az alkotója miatt egyszer nagyon sokat fog érni. Nem tudom, ki festette, de már nem is érdekel. Tovább keresek a szememmel, s megpillantom a vaskos könyveket. Egyik-másik darab igen öreg: az antik darabokért biztosan sokat fizetnének. Hogy szeretett olvasni! Napestig csak ezeket bújta. S én mennyire szerettem az ő bölcsességét! Fejemben kész a leltár. Bizonyára sok cruzeirot érnek. Ám az elszántságom tova száll, amint a tudatom ismét visszatér a jelenbe. Mert nincs az a pénz, melynek árán a halálból bárkit is vissza tudnának hozni. A gyomrom újra

Osváth Viktória: Lilith

összeszorul, tudom levegőért kiált. Nincs ebben a szobában levegő, csak az ő csendes hiánya. A kisasztalon még ott hever a tegnap este olvasott könyve. Odalépek hozzá és felnyitom ott, ahol a könyvjelző engedi. Érzem rajta az illatát, olyan elevenen, mintha ő maga állna itt előttem. Újra belém hasít az érzés. Olvasom az utolsó sorokat, amiket ő olvasott. Nem mintha sokat értenék az idegen nyelvből. De magamba akarom szívni a szavakat, az illatokat, mindent, ami ő. Úgy fúrom az arcomat a lapok közé, mint egy eszeveszett. Magamhoz ölelem a kötetet, ringatom, mintha kisdéd volna.

Újra lehunyom a szemei, és átengedem magam a gondolatoknak, melyek még mindig megszállottan keresik a megoldást. Keresem a kiutat, ki akarok szakadni ebből a rémisztő örvényből. Lehetetlen próbálkozás. Magam előtt látom apám megvető tekintetét, anyám közömbös arcvonásait. Noah-ra gondolok, azt remélve, hogy ő kitöltheti az űrt. Felesleges képzelgések. Nincs kibe kapaszkodnom, egyedül vagyok. Tántorogva lépek az íróasztalhoz. Az asztalon heverő tükörben megpillantom szánnivaló ábrázatomat. Szemem duzzadt, ajkam vérvörös. Soha nem láttam még magam ilyen csúnyának, talán ez nem is én vagyok. Ajkam reszket, szemem könnyel telítődik. Nem tudom uralni a testem. Csak nézem azt az megtört, szárnalmas alakot, aki visszanéz rám a tükörből. Mérhetetlen harag önt el, gyűlölöm a képet, amit látok. Szeretném összetörni a tükört, porrá zúzni ezt a tükörképet. Kihúdom az asztal felső fiókját; azt a fiókot, amelyben egy régi revolvert tartott. Soha nem értettem, miért van szüksége rá. Kezembe veszem az ódon darabot. Nehéznek találom. Vajon meg van töltve? Meg akarom nézni, de nem tudom hogyan kell a tárat kinyitni.

Ismét a tükörképemre révedek. Már nem csak az ajkam remeg, hanem egész testemben reszketek. Mennyire visszataszító! Bizonytalan kezeimmal a halántékomhoz szorítom a vastorkolatot; az hidegen érinti a vékony bőrt. Így nézem magam egy jódarabig, a fejemhez szorított pisztollyal. A látványtól összeugrik a gyomrom, hangos zokogás tör fel a torkomból. Nincs uralmam a testem felett, ahogyan a gondolataim felett sem. Eltűnődöm azon, vajon fájna-e, ha meghúznám a ravaszt. Elemelem a halántékomtól a hideg vasat. Bámulom az idegen tárgyat, majd a számhoz tartom. Óvatosan megnyílik borzongó ajkam, a puskacsövet a szájpadrólomhoz nyomom. Ugyanolyan nyomorultul nézek ki, mint a filmekben szoktak. Úgy próbálgatom magamon a revolvert, mintha nem is fegyver volna, hanem valami, ami a segítségemre lehet. Pisztollyal a kezemben visszasétálok az ágyhoz. Egy pillanatra kinézek az ablakon. A ház előtt türelmesen vár rám a sárga autó. Nincs vesztegetni való időm. Lefekszem az ágyra. A beszűrődő napfény a szemembe süt. Meleg fényétől elmosolyodom. Milyen ragyogó még utoljára...

Osváth Viktória: Lilith

Hunyorogva kézbe veszem a revolvért, és egy könnyed mozdulattal hátrahúzó a felső kis pöcköt rajta. Pont úgy, ahogyan a filmekben láttam. Aztán újra a halántékomhoz tartom a csövet. Mutatóujjam a ravaszon pihen. Nem tudom, meddig fekszem így. Elborzaszt a félelem. A félelem attól, hogy a másik életben nem fogom megtalálni őt. Ugyan! Hiszen ő is épp olyan egyedül van, mint én. Gondolataim elcsendesednek, testem merev nyugalomba réved, ujjam elnehezedik a ravasz billentyűjén...

2.

1977 Brazília, Bertioga

Gustavo Costának szokása volt, hogy minden családi ünnepséget, ha nem is világgá, de az egész városban szétkürtölt. Legyen az névnap, születésnap vagy akár házassági évforduló, fél Bertiogát meghívta egy színvonalas fogadásra. Na, nem mintha esze ágában lett volna ezzel örömet szerezni az ünnepeltnek! Sokkal inkább azt a célt szolgálta a költséges ünnepély, hogy a vagyonos polgár látszatát fenntartsa. Úgy gondolta, ha évente néhányszor igazán kitesz magáért, akkor a kisvárosban gyorsabban fog terjedni nagyvonalúsága, mint a kocsmai és otthoni balhéi. Gustavo emellett szeretett mindent a saját kezében tartani. Ilyen volt például lánya kiházásítása is. Már évekkkel ezelőtt kinézte számára zsidó családból származó Noah Sommert. A fiú apja jóbarátja volt Gustavonak, és ők ketten már réges-régen megállapodtak abban, hogy a két fiatalat majd összeadják, ha eljön az ideje. A döntésről a fiatalokat nem kérdezték meg. Ez el volt döntve, így lesz, és kész. Helena, Gustavo neje sem mondott ellent a tervnek, egyrészt ő is alkalmas partinak találta a Sommer fiút, másrészt aligha mert volna nemet mondani férje elhatározására. Ahhoz túlságosan tartott ellentmondást nem tűrő urától. A szülők több alkalmat is megszerveztek, amikor a fiatalok találkozhattak és ismerkedhettek. Bár gyerekként sokat játszottak együtt, már nem játszópajtások voltak. Noah, akit egész életében engedelmességre neveltek, meghajolt a szülők akarata előtt, sőt voltaképpen még tetszett is neki Lilith, legalábbis úgy hitte.

– Gyönyörű lány, csak egy kicsit önfejű, de majd én betöröm, mint a lovakat szokás, hiszen még csak gyerek – meséli apjának nevetve az első randevú után.

Lilith azonban határozottan kijelenti, hogy nem hajlandó többet találkozni a fiúval, arról meg aztán szó sem lehet, hogy hozzámenjen.

– Nem kívánok megesküdni ezzel a karvajorru ficsúrral – szögezi le egyszerűen.

Osváth Viktória: Lilith

De a fiatal lány akarata nem sokat nyom a latba. Gustavo meg sem hallja ezeket az elutasító szavakat, Helena pedig igyekszik jobb belátásra téríteni a lányát.

S idővel a szülők egyre több légyottot szerveznek az összeboronált fiatalok számára. Amikor Lilith pedig ellent mond vagy túl sokat akadékoskodik, a szülők, elsősorban Gustavo, aki magatehetetlen minden olyan dologban, ahol az öklével nem tud megoldást találni, úgy döntenek, hogy meghívják magukhoz a Sommer családot.

A Sommer család életben maradt, maroknyi része még a nemzetiszocialista Harmadik Birodalomból menekült Brazíliába 1945-ben. Habár a háborúnak vége volt, és az üldöztetésnek is, de a rossz emlékek a család tagjait elűzték hazájukból. Betiogában megbecsülték őket, hiszen Herr Sommer, vagy ahogyan Dél-Amerikában szólították, Senhor Sommer tehetséges ügyvéd volt, aki a szegények jogaiért is éppen úgy kiállt, mint a gazdag ügyfelek jogaiért. Szerették és felnéztek a messziről érkezett férfire és bájos feleségére, akit már az új földtekén ismert meg. Az asszonyok meg egyenesen körberajongták az udvarias és végtelenül gáláns férfit. A Sommer család pedig szép lassan vásárolt egy hatalmas birtokot, ahol egy gazdaságot alakított ki. Eleinte csak a család számára termeltek, később növelték a birtokot, ezáltal a hozamot is, mára fél Brazíliát a Sommer-gabonával látnak el. Nyoma sincs a férfin az átélt borzalmaknak. Gustavónak meg igencsak kamatozik ez a barátság, a gazdag és jóhírű zsidóval. Esze ágában sincs elengedni a kijelölt vőt! Mennyit álmodozott a Sommerék vagyonáról! Ha a lánya beházasodik a családba, biztosan neki is csurran-cseppen majd valamicske. Még hogy Lilith nem megy Noah-hoz! Na még mit nem! A lány heves tiltakozásai ellenére is minden úgy halad, ahogy azt a szülők elképzelték, s 1977. május 15-én megrendezhetik az eljegyzési partit. A két család hatalmas fogadást szervez. A sok találkozást követően Helena azzal érvel a házasság mellett, hogy most már kénytelen lesz hozzámennie a fiúhoz, hiszen az egész város a szájukra venné, hogy a lányuk rosszéletű. Ennyi találkozás és udvarlás után nem illendő visszautasítani Noah-t.

A partira egy hatalmas sátrat emelnek az udvar közepén, melyet megszámlálhatlan szál fehér és ibolyalila virággal díszítettek fel. Az ember azt hihetné, hogy ez már a menyegző! A vendégek csak ámulnak és bámulnak. Ha ilyen az eljegyzés, vajon milyen lesz az esküvő? Világra szóló lakodalom lesz! Legalábbis Gustavo úgy képzei el, hogy még a tengeren túlra is eljut a lánya esküvőjének a híre. A költségek nagy részét a Sommer család magára vállalta, hiszen nekik is hasonló érdekeik vannak. Bár Lilith nem számít olyan jó partinak, hiszen egy lecsúszott, részeges apa lánya, amit Sommer úr nagyon is jól tud. De időközben Noah beleszeretett a lányba, mármint akit elképzelt a fejében.

Osváth Viktória: Lilith

Lilith az eljegyzésre egy fekete ruhát választ, amivel voltaképpen el is éri a célját, apja szemei villámokat szórnak, amikor megpillantja.

- Eszednél vagy? – csattan fel a családfő, amíg nem hallhatják a meghívottak. – Feketében az eljegyzéseden? Hát már arra sem vagy képes, hogy tisztességes ruhát válassz?

Azonban addigra a vendégeket már fogadni kell, nincs idő az átöltözésre. Másfelől Lilith még a fekete selyemruhájában is olyan, akár a ragyogó napsugár. Haját laza kontyba fogta, a lehulló hajszájakat hullámosra csavarta. Anyja kérésére egy leletnyi sminket is feltett magára, de a fekete ruhát nem volt hajlandó elengedni.

Hadd lássák csak a vendégek, hogy ő nem ünnepel, hanem sokkal inkább gyászol! Gyászolja a szabadságát. Noah végtelenül büszke a menyasszonyára, annak ellenére is, hogy Lilith mindent megtesz azért, hogy a fiút messziről elkerülje, s ha néha mégis egymás mellé kerülnek, a lány rideg és elutasító a fiúval.

Gustavo igyekszik mindenkivel váltani egy-két jó szót. Az eljegyzésre Wolfram Bossertet is meghívják a feleségével. Bár a két férfi nem ismeri túl régóta egymást, Bossert viszonylag jól szituált hírben áll a városban, és így igencsak beleillik abba a társaságba, amelybe Gustavo Costa tartozni kíván.

– Büszke lehet a lányára Costa úr, meseszép – szól Bossert, és barátságosan megveregeti vendéglátója hátát. Gustavo melle dagad a büszkeségtől.

– Az is vagyok, csak egy bajom van vele, túl makacs – majd halkabban teszi hozzá: – Nem akarok a Sommer fiúnak kellemetlenséget.

A két férfi rágyújt egy-egy szivarra, másik kezükben whiskyt kortyolgatnak.

– Lenne erre egy javaslatom – kezdi Wolfram, miközben megköszörüli a torkát. – Talán egy kicsit dolgoznia kellene, ahol rendet és engedelmességet tanul.

– Ugyan kérlek! – feleli bizalmaskodva miután megitták a pertut, széttárt karokkal, arcán kínos elégedetlenséggel.

Nem akarja, hogy lánya lesüllyedjen az alsó munkásosztályig. Sokkal inkább azt kívánja, hogy lánya a házassága révén szerezzen vagyont, és lánya révén ő maga is.

– Mégis, hogy nézne ki, hogy a Sommer menyasszony összepiszkolja a kezét?

– Nem, nem kedves barátom. Van egy pártfogoltam, egy öreg úr. Igen jómódú és házvezetőnőt keres. Tudod, már elmúlt 65 éves, túl van egy szélütésen és megígértem neki, hogy találok számára megfelelő alkalmazottat.

Osváth Viktória: Lilith

Gustavo nem felel, kiissza a poharát. Erősen töri a fejét, hiszen az igen jómódú kifejezés ugyancsak megragadta a figyelmét. Az öreget valószínűleg egyszerű lesz kiforgatni a vagyonából, és hát nincs olyan pénz, ami ne jönné jól.

- Elhívhattad volna – feleli hirtelen Gustavo.
- Ó, dehogy. Wolfgang Gerhard csendes, visszahúzódó, nem igazán jár társaságba.
- Wolfgang Gerhard? Hm, nem hallottam még ezt a nevet.
- Sokáig a Stammerék ügyintézője volt, de végül megunta, hiszen van elég pénze.
- Na és a családja? Miért kell neki pártfogó? – kíváncsiskodik tovább Costa.
- Nincs családja, egyedül él szerencsétlen vénember. Biztosíthatlak arról, hogy szép kis summát kapna a lányod.

A titokzatos férfiről több szó nem esik aznap, de Gustavo biztosítja a férfit arról, hogy fontolóra veszik a dolgot, még annak ellenére is, hogy nincs ínyére, hogy egyetlen lánya holmi cselédként szolgáljon egy szenilis öregnél. Azonban Wolfram már elültette a bogarat a fülébe, miszerint a titokzatos férfi igencsak tehetős, ez pedig újabb pénzforrási lehetőséggel kecsegtetett. Mellesleg nem kell azt világgá kürtölni, hogy miféle munkára adta a lányát.

– Na, de mama! – csattan fel Lilith a hír hallatán. – Én nem leszek egy szenilis vénember alkalmazottja! Inkább elmegyek apám mellé a földre dolgozni, vagy most azonnal hozzámegyek Noah-hoz.

– Ugyan már – legyint Helena kecses és lágy mozdulattal. – Ne beszélj így, kislányom. Meglásd, nem lesz az olyan szörnyű! Aztán az esküvő után már nem kell menned.

– Nem is tudom melyik a rosszabb – sóhajt duzzogva Lilith, miközben kifelé bámul a hatalmas ablakon.

Lilith művészlélek volt, arról álmodozott, hogy egyszer híres színésznő lesz, de a festészet is vonzotta, a művészetek. Vagyis minden olyan, ami tulajdon apját taszította, aki mindezt a burzsoák szórakozásának tartotta.

– Hogy a lányom kurva legyen? Inkább magam tekerem ki a nyakát – hajtogatta Gustavo, amikor lánya előhozakodott a színésznői álmairól.

Wolfram Bossert híres volt arról, hogy barátai kérésének igyekszik mindig legjobb képességei szerint eleget tenni. Már másnap összehozza a találkozót Senhor Gerhard és Senhor Costa között. Costaék a kerti pavilonban terítenek meg az ebédre, amelyre Bossertet és az öreg kegyeltjét várják. A családfő igyekszik teljes mértékben brillírozni, bízva abban, hogy egy tehetős idegen lesz a vendégük. Pontban délben Bossert autója le is parkol a házuk előtt, s Gustavo illedelmes háziúr módjára siet a vendégek elé.

– Jó napot kívánok – biccent túlzott lelkesedéssel, miközben az ismeretlen is kiszáll a kocsiból.

A férfi arcát alig látni, mert széles karimájú kalapot visel. Costa nem láthatja, ahogy a férfi ráncolja a homlokát, csak azt a vastag bajuszt, amely az egész ajkát beteríti. Mozgása jó egészségről árulkodik. Az öreg csak egy alig észrevehető, hetyke biccentéssel fogadja Gustavo köszönését, sokkal inkább a házat vizslatja. De nem sokáig van erre lehetősége, mert Wolfram nyomban a két férfi között terem, hogy bemutassa őket egymásnak. A házigazda a legnyájasabb arcát veszi elő, remélve, hogy a férfi sok pénzt hoz majd a konyhára. Azonban a vendég még mindig a homlokát ráncolja. A kertben Helena is nyomban bemutatkozik, majd helyet kínál a vendégnek, nyomban az asztalfőn. A Costa házaspár úgy tesz, mintha magát az angol királynőt látnák vendégül. Azonnal borral kínálják a vendégeket, és szívélyes hangon kezdenek társalgásba. Gustavo mindenféléről kezd fecsegni, ami a vendégnek aligha tetszik. Senhor Gerhard nem szeret túl sokat beszélni, jobban szeret hallgatni, bár Senhor Costa lassan már untatni kezdi.

– Na és hol van a lánya? – teszi fel a kérdést az ez idáig hallgatag vendég.

Helena máris a lányáért siet, aki mindeközben a konyhában szorgoskodik. Gustavo, attól tartva, hogy lánya nem fog tetszeni a férfinak éles nyelve miatt, inkább a konyhába száműzte őt.

Lilith, akár egy dacos angyal, úgy lépked édesanyja mellett a pavilon felé. Ahogy az idős férfi megpillantja a közeledő alakot, egész testében megdermed, imádott volt felesége jut az eszébe. A lány karcsú derekának ringása egyenesen megbénítja a tudatát, Irénét látja. Voltaképpen semmiben sem hasonlít Irénére. Haja sötét, bőre hófehér márvány, húsos ajkai árnyalatnyi Botticelli-rózsaszínben teszik kíváncssá a fiatal arcot. Bár külsőre aligha lehet hasonlóságokat felfedezni a két nőben, de Lilith minden bizonnyal pont olyan idős, mint amennyi Irene volt, amikor megismerkedtek. Képtelen levenni a szemét a lány széles csípőjéről,

Osváth Viktória: Lilith

mely a lány nőiességének éke. Végül gyorsan elhessegeti ezeket az ábrándozásokat, még mielőtt bárki is észrevenné rajta.

Lilith illedelmesen a kezét nyújtja a férfi felé, apja szigorú tekintetét magán érezve pedig még egy halvány mosolyt is magára erőltet. A férfi feltűnően hosszú ideig tartja öreg tenyerében a lány puha kezét. Másik kezével feljebb tolja a kalapját, hogy egyenesen a lány szemébe nézhessen. *Elég legyen – gondolja magában az öreg, és elereszti a finom kezét – ez a kislány nem Irene, még csak nem is hasonlít rá.* A férfi váratlan reakcióját azonban mindannyian látják, Lilith is, akinek arcáról lefagy a kényszeredett mosoly, és undok arckifejezéssel néz a vendég szemébe. Csupán néhány pillanat ez, de Gustavónak azonnal feltűnik lánya gorombasága, és nyomban felszólítja, hogy oldja a feszültséget:

– Lányom, kínáld meg a vendégeinket egy kupica borral – szól, nem törődve azzal, hogy vendége még egyetlen kortyot sem ivott a korábban kitöltött poharából.

A fiatal lány engedelmesen a kancsóért nyúl az asztal közepén. Harmatos karját a vendég előtt nyújtóztatja ki, hogy elérje a kancsót, s közben az öreget újabb ádáz képzelgések kerítik a hatalmukba. *Micsoda illata van ennek a lánynak! S milyen kíváncsú az enyhén szeplős bőre! Ó, ne, ne! Maradj még így, hogy érezzem a fiatalság kellemes illatát!* Képzelgéséből az ingén lecsorduló bor ébreszti fel, melyet a lány ügyetlenül a férfi mellkasára borít. Gustavo kikelve magából felpattan az asztaltól.

– Te haszontalan semmirekellő! – üvölti, és tenyere a lány hófehér arcán csattan.

Mire bármelyikük is felfogná a történeteket, Lilith sírva szalad be a házba.

– Nyugodj meg, Gustavo. – szól Bossert a még mindig fújtható férfi felé. – Semmi nem történt.

De Costa oda sem figyel barátjára, kissé megenyhült arccal az öreghez fordul.

– Úgy sajnálom a lányom ügyetlenségét. Jöjjön, bekísérem a mosdóhoz.

– Ugyan, hagyja – feleli kissé morcosan, miközben egy szalvétával igyekszik felitatni a vörös nedűt. – Magam is feltalálom magam.

Eleinte maga sem tudja, hogy valóban a mosdót keresi, vagy csak nem tud a fiatal lánnyal betelni. Mindenesetre Lilithet hamarabb megtalálja, mint a mosdót, s ettől egy röpké pillanatra elnehezedik a szíve. Szeretné megérinteni a lányt, érezni akarja őt. Olyan hatással van rá, mint ahogy asszony már régen. Végül összeszedi magát és gorombán így szól:

– Merre találok a mosdót?

A lány könnyes szemét törölgetve fordul az idegen felé. *Bárcsak letörölhetném azokat a könnyeket! Milyen törékeny és védtelen!* Lilith szipogva mutat balra. A férfi bólint egyet, de nem mozdul. Gyönyörködik, meg akarja szólítani a lányt. Hallani akarja a hangját.

– Hogy lehetsz ilyen ügyetlen? – kérdezi végül hűvösséget színlelve.

Osváth Viktória: Lilith

Lilith szemei szikrákat szórnak, ahogy az öregemberre néz.

– Azért jött, hogy elmondja ezt?

A férfi keresi a szavakat, de képtelen válaszolni. Gondolatai cikáznak, minden porcikája sóvárog. Bosszantja a köztük lévő hatalmas távolság, de legfőképpen ez az érzés, ami a hatalmába keríti a fiatal lány közelében. *Te ostoba vén bolond! Micsoda kéjenc gondolataid vannak! Hiszen ez csak egy szerencsétlen gyerek! Nem Irene, se nem Martha, csak egy gyerek. Bolonddá tesz ez a csitri!* A férfi nagyot sóhajt, igyekszik összeszedni magát, és elindul a mosdó felé. A tükörben megpillantja ráncos képmását, és előnti a harag. Haragszik a világra, haragszik Bossertre, amiért rávette, hogy idejöjjön, de legfőképpen Lilith Costára, amiért egy pillanatra elhitette vele, hogy visszakaphatja a fiatalságát. Ahogy nézi a tükörképét, egyre ingerültebb lesz. Régen nem érezte már magát ennyire csalódottnak, az pedig még tovább gerjeszti a borús gondolatait, hogy maga sem érti igazán, miért ez a kellemetlen érzés. Egyet azonban biztosan tud, nem akarja többet látni azt a kislányt.

Amikor visszatér az asztalhoz, már nem foglal helyet, mereven közli, hogy szeretne hazamenni. Gustavo igyekszik marasztalni, de hiába. Mentegetőzik, miszerint lánya azért nem ennyire ügyetlen, maga sem érti, hogy történhetett az eset. Meg sem fordul a fejében, hogy vendégét nem az ingén levő bíbor folt zavarja...